

deren en eene vrouw die hem zoo innig liefhad, dat als zij hem in den gang hoorde loopen, zij hem uit hare kamer riep, alleen om de vreugde te hebben hem een oogenblik te zien.

Zijn maatschappelijke staat was vrij goed; hij kon fatsoenlijk leven; door moeite en arbeid kon hij zelfs iets ter zijde leggen. Zonder geheel de openbare godsdienstoefening te verzuimen, bezocht hij haar toch niet regelmatig. Maar jegens de godvruchtigen was hij bepaald vijandig; hij had er eenigen gekend, die waarschijnlijk geene ware kinderen Gods waren, want hij had uit hun leven opgemaakt dat de vromen slechts huichelaars zijn. Dikwijls sprak hij over iemand, die vlijtig en getrouw den bijbel en godsdienstige boeken las, en die toch een gierigaard en een weekeraar was. Een andere vrome, dien hij kende, die al den schijn van godsvrucht had, liet zich zoo hevig door zijne driftten vervoeren, dat hij meer dan eens bijna een mensch had vermoord. Daarom, zoo als ik zeide, waren alle vromen in zijne oogen huichelaars.

Onze regtsgeleerde was op vrij gevorderden leeftijd, toen een zijner zonen, dien hij bijzonder liefhad om zijne bekwaamheden, en die aan de Hoogeschool in de regten studeerde, den Verlosser leerde kennen en met geheel zijn hart zich tot Hem bekeerde. Een uitnemende leeraar, wiens prediking hij volgde, en met wien hij later zeer vertrouwelijk bleef omgaan, was 't werktuig zijner bekeering geweest.

Het is zeer natuurlijk dat deze jonge man, die zijnen Verlosser buitengewoon lief had, vurig wenschte aan zijne familiebetrekkingen, die hij innig beminde, zijn geloof mede te deelen. In zijne brieven uitte hij zich geheel, verhaalde hetgeen aan hem was geschied, en hoe gelukkig hij was door de verzekering der vergeving zijner zonden en in de vaste hoop van eene welgelukzalige eeuwigheid. „O! als alle menschen zoo gelukkig konden zijn als ik!” schreef hij in zijne brieven. Zij bleven lang onbeantwoord; eindelijk schreef zijn vader hem: „Mijn zoon, vroeger waren uwe brieven onze vreugde en onze troost; tegenwoordig zijn zij ons tot schande en maken ons bitter bedroefd. Ik zie, dat gij gevaar loopt te gaan gelijken op die huichelaars, over welke ik u dikwijls sprak. Ik smeek u dus om uwen vroegeren stijl te hervatten, of ons uwe brieven te besparen.” De zoon antwoordde: „Vader, gij hebt mij altijd aangemaand, slechts de waarheid te zeggen; gij hebt getracht mij 't denkbeeld in te prenten, dat er niets verachtelijker is, dan een lafaard die niet voor zijn gevoelens durft uitkomen, en die door menschevrees liegt, en nu zoudt gij mij willen dwingen om te liegen! Ik moet u schrijven hetgeen er in mijn hart omgaat, want ik kan noch wil de waarheid verbergen, en veinzen te zijn hetgeen ik niet ben, of ik zal wel genoodzaakt zijn, als gij 't mij beveelt, een einde aan mijn schrijven aan u te maken.”

Deze brief verwonderde den vader zeer, want altijd had hij tot zijne vrienden gezegd: „Deze knaap zou zich liever laten onthoofden dan te liegen,” en hij was regtvaardig genoeg om aan zijnen zoon te antwoorden: „Schrijf ons naar uw goedvinden. Als gij geen huichelaar zijt, zijt gij ten minste een zweeper; maar ik zal u niet dwingen om te liegen; gij hebt gelijk, en ik heb ongelijk gehad.”

Kort daarna kwam de jonge man zijnen verloftijd bij zijne ouders doorbrengen, zoo als hij altijd had gedaan. Toen hij binnenkwam ontving zijne moeder hem met tranen, en zag hem aan, alsof zij verwachtte dat zijn hoofd een weinig verward was. Wat hem betreft, hij omhelsde haar, en zeide tot haar: „Mama, wees zoo ongerust niet; ik ben in het volle bezit van mijne vijf zintuigen.” Toen begaf hij zich naar zijns vaders studeerkamer en wilde hem omhelzen; maar hij werd afgeweerd. „Ben ik dan uw zoon niet meer, en waarom?” vroeg hem de jonge man. „Gij zijt mijn lieve en uitmuntende vader, en gij zult dit in mijne oogen altijd zijn. Heb ik dan eenig kwaad gedaan, is 't eene misdaad om God te bidden en den bijbel te lezen?”

Toen omhelsde de vader zijnen zoon, en zeide tot hem: „Om waar te zijn, ben ik verplicht te bekenen, dat gij volstrekt geen kwaad hebt gedaan, mijn zoon.” Toen spraken zij een uur lang over de professoren en redevoeringen, die de student aan de hoogeschool gehoord had.

Het uur van het avondeten nadert, men zet zich aan tafel; de jonge man staat op en doet zijn gebed. Dit ziende, staat de vader met zoo veel hevigheid op, dat zijn stoel omvalt; zijne vrouw loopt hem zeer angstig na; en geen van beiden kwamen den geheelen avond terug. Hun zoon ging diep bedroefd naar zijne kamer, en nadat hij zijne ziel in den schoot van zijnen getrouwen Verlosser had uitgestort, ging hij naar bed en sliep tot aan den morgen. Nauwelijks gekleed zijnde, begon hij te bidden, las een hoofdstuk uit zijnen dierbaren bijbel, en begaf hij zich naar zijne ouders.

De vader, in zijn leuningstoel gezeten, veranderde ieder oogenblik

van kleur. Zijn zoon gaf hem vriendelijk de hand, even als aan zijne moeder, en wenschte hun goeden morgen.

„Mijn zoon,” vroeg hem zijn vader, „wie van ons beiden is hier de meester, gij of ik?”

„Natuurlijk gij, vader.”

„Is dit zoo, met welk regt wilt gij dan het gebed vóór den maaltijd invoeren?”

„Vader,” antwoordde de jonge man, „heb ik u gevraagd het te doen? ik weet, dat het niet uwe gewoonte is, en 't zou van mijn kant eene onbeleefdheid geweest zijn.”

„Waarom laat gij zelf het dan niet na, daar gij wist, dat het niet de gewoonte des huizes is?”

„Voor mij is het een regel; indien ik gegeten had zonder te bidden, zou ik voor God gelogen hebben, en dit wilt gij toch zeker niet, omdat gij zelfs niet wilt, dat men voor de menschen liege.”

„Nee,” antwoordde de vader, „ik wil niet dat gij liegt; bid dus, indien gij het moet doen; alleen wil het nalaten, als wij vrienden zulten uitnoodigen, want het zou ons in hunne oogen belagchelijk maken.”

„Vader, ik heb niet uit liefde voor mijne hartelijk beminde ouders voor God kunnen liegen, en zou ik het dan voor vreemden moeten doen! Ik schaam mij mijnen God en Zaligmaker voor niemand; ik zou mij er niet voor schamen voor den koning; ik wil waar en getrouw aan mijnen God blijven. Als u dit mishaagt, laat mij dan niet aan tafel komen, als gij vrienden bij u hebt.”

„Mijn kind, van waar hebt gij dezen moed?” vroeg de vader.

„Ik heb den Heer lief, die mij gered heeft,” antwoordde de jonge man, „en voor Hem zou ik duizendmaal willen sterven.”

„Nee, jongen, gij zijt geen huichelaar,” riep de grijsaard uit, „wees dus zoo vroom als gij wilt.”

Van dit oogenblik af was het ijs gebroken; en ik zelf heb dezen vader en deze moeder zien bidden, den bijbel lezen en gezangen met hunnen zoon zingen, voegt de leeraar Harms er bij, die deze geschiedenis verhaalt. Zijne broeders en zijne zusters werden allen ook tot den Heer bekeerd, en zelden heb ik zulk een huis gezien, waar de Heer Jezus meer openlijk beleden werd.

Weet gij, lieve lezer, wat deze geschiedenis u moest leeren, wat in vurige trekken in uwe harten moest gegrift zijn? Geloof niet met het woord en de tong; dat uw Christendom niet slechts eene belijdenis der lippen zij, dat zou eene leugenachtige belijdenis zijn. Het ware Christendom toont zich in daden. De ware geloovige is oprecht en liegt noch voor God noch voor menschen. Deze getuigenis uit het innerlijkste van het geweten: „gij zijt geen huichelaar,” moest een ware Christen een ieder afdwingen, met wien hij in betrekking is. Als het zoo ware, zou de wereld weldra van gedaante veranderen. Maar al te veel menschen zijn Christenen vooral met de woorden; en even als Pilatus zijn zij nu eens bereid om Jezus te geeselen, dan eens om Hem los te laten, zoo als het voorkomt; zij bidden of bidden niet, belijden of belijden hun geloof niet. Het is niet noodig om tot allen, die men ontmoet te preken, en zich geroepen te achten om iedereen te verlichten; integendeel, men doet daardoor meer kwaad dan goed. Maar van harte Christen te zijn, als Christen te wandelen, en geheel oprecht zijn geloof door zijn leven te belijden; Christen te schijnen omdat men het is, en men noch voor God, noch voor menschen wil liegen, dit is het ware middel om zielen tot den Heer te trekken.

DE OORLOG IN AMERIKA.

280,751 personen sneuvelden of stierven ten gevolge van wonden in noordelijke dienst gedurende den oorlog, waarvan 5,221 officieren, 20,886 soldaten waren; 2,321 officieren en 182,329 manschappen werden door ziekte weggesleept.

CHRISTELIJKE GEDACHTE.

Eene reden, waarom de wereld niet verandert, is dat iedereen zoude willen dat de bekeering met den naaste begon, zonder er voor zichzelf aan te denken.